

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

לזוטר או לעמוד שלנו?

מובא במדרש רבה' על פסוק 'אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוּ אֲלֵינוּ' (כראשית מב. כא), רבי לוי בָּשֶׁם רבי יוחנן בר שאילה, אֶפְשֶׁר יוֹסֵף בּוֹ שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רוֹאֶה אֶת אָחָיו מוֹכְרִים אוֹתוֹ וְהוּא שׁוֹתֵק, אֲלֵא מִלְּמַד שֶׁהָיָה מִתְחַבֵּט לְפָנָיו וְגָלְיוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּדֵי שִׁיתְמַלְאָו עֲלָיו רַחֲמִים, וְלֹא נִתְמַלְאָו. וכתב הספורנו וז"ל: והיינו אכזרים נגד אחינו, אע"פ שחשבנוהו לרודף, **היה לנו לרחם בהתחננו**, וכנגד מדת אכזריותינו, זה האיש מתאכזר נגדנו, עכ"ל. וכעין זה כתבו הרבה מפרשים, שמצד הדין לא היה להם לרחם, אך בגלל שהתחנן היה לנו לרחם.

והתלבטות מעין זאת נמצאת אצל כל אחד ואחת מאתנו בחיי היום יום בחינוך ילדינו. כאשר מצד אחד יודעים אנו את אשר למדונו שבחינוך **חייב עקביות**, אסור לנו לפרק את החוליה אשר בָּנִינוּ. אך מאידך גיסא למדונו וגם ידענו שאסור להיות קפדן, כי ההולך לפי הדין ולא מתחשב ולא מרחם, אולי בו בזמן לא הפסיד, אך בעתיד יפסיד את בנו לכשיגדל יזכור לו זאת לא לטובה, ועוד שגם מן שמיא ינהוג עמו באותו דפוס התנהגותי. אי"כ כל אחד עומד ושואל עצמו בכל התמודדות מול ילדו. **האם עלי כעת לעמוד על דברי, או מן הראוי שהפעם אוותר?**

ודרך כלל, טבע האם לרחם וטבע האב לעמוד על דבריו, אשר ע"כ זיווג הי ביניהם שיתפסו את הדרך הממוצעת והנכונה והכל תלוי במצב ובעניין, אם זה לו הפעם הראשונה או יותר. ועוד שיש פעמים שהילד מתחנן על נפשו אך אין זה מפני שהבין את טעותו, אלא מחמת שאינו רוצה להפסיד כעת את אשר הובטח לו, או שחפץ לינצל מהעונש המצופה לו. ויש ילדים שאפילו יבכו בדמעות שליש כאילו חרב עליהם עולמם, אך בתוכם אינם שבים ממעשיהם, ויותר מוזאת, הם עושים זאת כי יודעים שכך יפתו את הוריהם ומתכננים לחזור לסורם ולבכות שוב בדמעות שליש למען יאמינו להם. ודבר זה מצוי בילדים פקחים. ומאידך יש ילדים שלא יבכו ויקבלו עליהם את הדין, אך אין זה מחמת שאינם מתחרטים, אלא בטבעם הם ביישנים מאוד ולא מסוגלים לפצות את פיהם, ועליהם אמרו חז"ל, את פתח לו, כי העונש אינו המטרה אלא אמצעי להגיע למטרה, ואם נוכל להגיע למטרה גם ללא עונש, עדיף.

ולפעמים להורים אין אבחנה נכונה, ובפרט אם מדובר בבן יחיד או בבן שהגיע לאחר כמה בנות, או שהגיע לאחר כמה שנים של צפיה. וע"כ כדאי מאוד להתיעץ עם מחנך הילד במוסד החינוכי, אשר אין הוא נגוע כלל ברגשות, וניסיון רב לו עם סוגים רבים של תלמידים. והוא עדיף על פני מאבחן חיצוני שאין לו מגע יומיומי עם הילד.

סיכומו של דבר: ראשית עלינו תמיד להיות עקביים ולעמוד על דברינו, למעט אם הילד מתחרט בכל לבו ואכן הבין את אשר עשה, ואם הוא ילד ביישן, נשתדל אנו להביאו לזאת, והי הטוב יצילנו משגיאות וידריכנו בעצות טובות.

פניני הלכה

מנהגינו שרק בעל הבית מודליק את מנורת
החנוכה

גמרא (שבת כא:): ת"ר מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין וכו', ובי"ה אומרים יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבידא חד אמר וכו' וטעמא דבי"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר וכו' וטעמא דבית הלל דמעלין בקדש ואין מורידין, ע"כ.

וביתוספותי (סם) כתבו על המהדרין מן המהדרין. נראה לר"י, דבי"ש ובי"ה לא מדברים אלא על י"ר איש וביתו דהיינו שכל בני הבית אין להם אלא נר אחד בליל ראשון, ממילא כשרואין בבית שמוסיף והולך או מחסר שהוא כנגד ימים הנכנסים או היוצאים בליל שני, יריגשו בתוספת הנס שכן יש יותר הידור שיש היכר. אבל אם עושה נר לכל אחד אפי' יוסיף מכאן ואילך או יחסר אין היכר, שיסברו שכך יש בני אדם בבית:

והירמב"ם פירש את הסוגיא כפשוטה וע"כ כתב בחיבורו (הלי חנוכה פ"ד ה' א-ג) וז"ל: כְּמָה גֵּרוֹת הוּא מְדָלֵק בְּחֶנְכָּה. מְצֻנָּה שִׁיהִיָּה כָּל בֵּית וּבֵית מְדָלֵק נֵר אֶחָד בֵּין שְׁהָיוּ אֲנָשֵׁי הַבַּיִת מְרַבִּין בֵּין שְׁלֹא הָיָה בּוֹ אֶלָּא אֶדָם אֶחָד. וְהַמְהַדֵּר אֶת הַמְצֻנָּה מְדָלֵק גֵּרוֹת כְּמִנְיֵן אֲנָשֵׁי הַבַּיִת נֵר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בֵּין אֲנָשִׁים בֵּין נָשִׁים. וְהַמְהַדֵּר יוֹתֵר עַל זֶה וְעוֹשֶׂה מְצֻנָּה מִן הַמְבַקֵּר מְדָלֵק נֵר לְכָל אֶחָד בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן וּמוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה נֵר אֶחָד: פִּיכָד. הָרִי שְׁהָיוּ אֲנָשֵׁי הַבַּיִת עוֹשְׂרֵה. בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן מְדָלֵק עוֹשְׂרֵה גֵּרוֹת וּבְלִיל שְׁנֵי עוֹשְׂרִים וּבְלִיל שְׁלִישִׁי שְׁלִישִׁים עַד שֶׁמִּצְאָא מְדָלֵק בְּלִיל שְׁמִינִי שְׁמוֹנִים גֵּרוֹת:

מְהַג פְּשׁוּט כְּכָל עֲרִינוּ בְּסִפְרָד שְׁהָיוּ כָּל אֲנָשֵׁי הַבַּיִת מְדָלְקִין נֵר אֶחָד בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן וּמוֹסִיפִין וְהוֹלְכִין נֵר בְּכָל לַיְלָה עַד שֶׁמִּצְאָא מְדָלֵק בְּלִיל שְׁמִינִי שְׁמוֹנֵה גֵּרוֹת בֵּין שְׁהָיוּ אֲנָשֵׁי הַבַּיִת מְרַבִּים בֵּין שְׁהָיָה אֶדָם אֶחָד:

המשך בעמוד הבא

לידידינו הנכבדים והנעלים ח"ה שילח יגאלי, יאיר תם, צביאל כהן ח"י אשר עתנים מזמנם ומשקיעים מחכמתם לסייע לקידום הת"ת, יהא רעוא מן קדם מריה שמיא שיראן בגים ובגי בגים לאורך ימים ושנים צדיקים ויראים, תלמידי חכמים נבונים ופקחים, מתוך אשר עושר וכבוד מידו חפתוחה וחרתבה, אכ"י.

תפארת בנים

התלמיד היקר והנפלא מכיתה ב' דוד שיאחי נ"י עשה סעודת מצוה בביתו לרגל סיומו את כל משניות סדר מועד וזאת לאחר תקופה ארוכה שלמד עם אביו בכל סעודת שבת שתי משניות. ע"כ הוענק לו שי צנוע מהת"ת כאות הערכה על התמדתו. יה"ר שיזכה לסיים את כל הש"ס בידיעה ובע"פ, אכ"ר

פתרונות לפרשת 'וישב' אחודה חידה! 'ואשחט' במקום ואסחט. הזוכה: מי שהכל שלו. מי בתמונה? הרב חיים יצחק הלוי הלוי. הזוכה: אביעד עוזיירי.

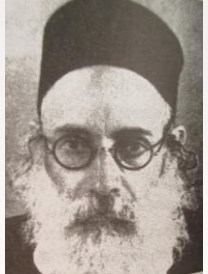
אזרח חיה!
בשמו רמז שם ה' ושה' עמו, מי הוא, וכיצד רמזו? בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

שמחת חנוכה במכינה ב'

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ללא תמורה!!!
יושבים התלמידים הנעלים והיקרים אליסף דחבש, שלום אברהם דמרי, אברהם כהן, יונדב דחבש דן גיסין, אלקנה חצרוני, יהודה נחמן ינאי, נ"י ולומדים שעות רבות אחר שעות הת"ת בימי החנוכה. **אשריהם בנים של מלך!!!**

חולק למשפחות הת"ת שי נאה סדר הזלכת נרות חנוכה מפואר וממוגנט

פניני הלכה

המושך מהעמוד הראשון

והרב ב"י (סימן תרע"א הי"ב) לאחר שהעלה את דעת הרמב"ם והתוספות כתב וז"ל: ונראה שהעולם שנוהגים להדליק בלילה הראשונה נר אחד ומוסיף והולך בכל לילה עד שבאחרונה הם שמנה ואפילו בני הבית הרבה אינם עושים יותר, דעתם כדעת התוספות, דאי כהרמב"ם למה אינם עושים כמהדרין מן המהדרין, עכ"ל.

וגם הרב ב"ח (שם) כתב כן והוסיף שמשמע מדברי הרמב"ם שאין לשנות ממנהג העולם (ספרד) על אף שאינם עושים כפי שהוא פירש את הסוגיא. דאם לא כן לא היה לרמב"ם לעלות את מנהג ספרד.

וכתב הרב חמד משה (אות ד'), אין זה חידוש שהרמב"ם כתב שהמנהג לא כמו שפירש את הסוגיא, היות והמנהג קדום הוא עוד לפני הרמב"ם.

ומנהג תימן כמנהג ספרד שרק בעל הבית מדליק מנורה אחת לכל אנשי הבית כמובא בשע"ת (סי' ק"כ ה"ז) למרן הגר"י רצאבי שליט"א, ושם כתב שאין לשנות. וטעם הדבר העלה בספרו שו"ת עולת יצחק (ח"ב סי' רס"ו) וז"ל: אמנם יש לשלול הנהגה זו (שידליקו עוד מנורות), מצד חשש ברכה לבטלה או עכ"פ ברכה שאינה צריכה, אחרי שיכולים להיפטר בברכת האב, וספרי הפוסקים מלאים מעניין זה כמו שציינתי בבארות יצחק על פסקי מהרי"ץ הלכות ברכת המוציא דף נ' ונ"א. (ועי' מעשה רב להגר"א סוף הל' ברכות, ראשון לציון על יו"ד סימן רס"ה סעיף ה', ושו"ת מהר"ם שיק או"ח סימן ל"ח). גם בעניין נר חנוכה דנו בפרט אודות אכנסאי שרוצה שלא לצאת בהדלקת אשתו בביתו, אם רשאי לעשות זאת, והאריכו טובא, ואציין למקצת שו"ת הרמ"א סימן צ"ז, שו"ת הרעק"א תניינא סימן י"ג, שו"ת כתב סופר סימן קל"ד, מאמר מרדכי סימן תרע"ז סק"ו, משנה ברורה שם ס"ק ט"ז וכפ' החיים שם ס"ק כ"ה. ובפירושו כתב בנדון דידן שיש חשש ברכה לבטלה אם כל אחד מבני הבית ידליק ויברך, בשו"ת גליא מסכת סימן ו'. אף כי אין הדבר מוסכם, מי יכניס עצמו לספק לא תשא שנודעו העולם כשאמר הקב"ה זאת המעמד הר סיני, והא תינה לאשכנזים שמנהגם כך הוא וקיימא לן דבמקום מנהג לא אמרינן סב"ל כמו שהסכימו כל הפוסקים. אבל לדין שלא נהגו בזה, אסור:

ובפרט שמאריה דאתרין מהרי"ץ זצוק"ל כבר פסק שם בכגון זה לעניין ברכת המוציא שאחד מוציא כל השומעים בכל השולחנות, על פי הגמרא בימא דף ע. דכל שאפשר ליפטר בברכה אחת והוא אינו עושה כן, הוי ברכה שא"צ. ועוד דמצוה בכך שאחד יוציא את כולם משום ברב עם הדרת מלך עש"ב. ועי' פסקי מהרי"ץ הלכות בית הכנסת סעיף י"ג. ועניין זה של ברכת המוציא נפרץ ביותר בדורינו זה, שרבים הורגלו כבר לברך כל אחד בפנ"צ בלחש, לא תואר לו ולא הדר, וכל זה בא בשגגה ע"י ההרגל במסיבות של שאר קהילות. ואשרי מי שיחזיר העטרה לישנה:

ואין לומר ידליקו ולא יברכו, דהא שזה מסתמא לא ירצו לשמוע, דבלא ברכה ייראה חסרון גדול. ותו, אפילו ישמעו, זה רק עתה, ואחר זמן יחזור וישתרבב לברך:

הלכך מצוה למנעם שלא ידליקו גם הילדים, אלא ישאר המנהג על מכונו, שרק בעל הבית לבדו ידליק ויברך: ובספרו עיני יצחק (סי' ק"כ אות י"ז) כתב שאם רצון בני הבית להדליק, יכול ליתן להם להדליק השמש, ע"כ.

א"י. ואפילו אם ילדיו מרובים, יעשה תור ביניהם להדליק השמש, והניסיון הוכיח שאינם מבקשים להדליק נרות חנוכה אחרים.

לרפואת
יחיא בן שלום
בתוך שבחע"י

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

לעילוי נשמת
רומיה בת שפך
תנצב"ה

מהליכות אבותינו

אוכלין ושותין בישיבה בלבד

גמרא (גיטין עב), שלשה דברים מתישן גופו של אדם ואלו הן אכל מעומד ושתה מעומד וכו'.

וכתב הרמב"ם (סימן שכ"ט) וז"ל: דרך ארץ שלא יאכל אדם מעומד ולא ישתה מעומד וכו'. ובשו"ת רב פעלים (ח"ב סי' מ"ה) כתב שהאר"י ז"ל היה מדקדק בזה שאפילו מים היה שותה בישיבה. והרב קשי"ע (סי' מ"ב ה"ב) העלה דין זה להלכה וכתב שזו דרך רעבתנות. וכ"כ הרב שני"ה (סי' כ"ט ה"ג).

מלבד שאכילה ושתיה מעומד הינה דרך רעבתנות, שמראה עצמו כאילו אין לו סבלנות לשבת. נראה שהיא גם מדרך החי, הבהמות החיות ושאר בריות, ולא דרך האדם.

וענין של אכילה או שתיה מעומד, לא נשמע אצל אבותינו כלל ועיקר, ואפילו כשעשו קידוש מעומד כגון בליל שבת, לא שתו מעומד אלא ישבו ולאחר מכן שתו. ואפילו אם המקומות היו בתפוסה מליאה שלא היה מקום לשבת, הקפידו בזה ואפילו באכילת עראי וכן בשתיה.

והעלה מעשה, למען ידעו דור אחרון בנים יולדו, עד כמה הקפידו בזה ואפילו על הילדים.

שמעתי מחברי יצ"ו שבעודו טליא קיבלו שלוק. בעוד השלוק בפיהם הלכו לאחד מרבני תימן. כשפתחה להם הרבנית את הדלת וראתה שהם אוכלים שלוק בעמידה, גערה בהם כיצד הם אוכלים כד?!

וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו (בראשית מב. א).

יש שבר במצרים, כתב הרב נחל קדומים, ראשי תיבות ישב במצרים לברר ולתקן ניצוצות שבקלפה על ידי שבר הגלות במצרים, וראה המכות דצ"ך עדי"ש באח"ב שהוא גימטריא שבר עם הכולל, והגאולה בזכותו וזכות אבותיו אשר עבדו השם תק"ב שנים שני חייהם, גימטריא שבר (עם הכולל), וראה גלות אדם וישמעאל גימטריא שבר. אשר, גימטריא שבר עם הכולל, והגאולה על צד אימא שאשר רומז אליה, עכ"ל.

ואני הצעיר נראה לעניות דעתי שיש רמז בפסוק גלות הזה האחרון, שהוא שברון לישראל כמו גלות מצרים לשתי הגלויות גלות אדם וישמעאל, הוא בתחלה בפה רך ולבסוף בפרך בפריכת הגוף. במצרים מפורש בהדיא שבר, וגלויות אחרות ברמז בסופי תיבות שברים, רמז שעדין יש שברים אחרים. המקום ב"ה יגאלנו במהרה בימינו, אכ"ר.

ודע כי שאר אותיות של יש שבר המצרים, עולים תרנ"ד. ועם מנין אותיות כולם, הרי תרס"ה. זהו שקיים הקב"ה בנו מה שאמר בתוכחה בגלות ישמעאל באלף הששי (דברים לא, יח) ואנכי הסת"ר אסתיר פני מהם (והיה לאכול). עד שירצה וישקיף אלינו ברחמי וחסדיו לקיים בנו מה שנאמר (שם לב, ח) יהי עליכם סת"ר, במהרה בימינו, אכ"ר.

(יעולת שלמה למהר"ש בדיחי זצוק"ל)

סגולת ההלל וההודיה בימי חנוכה לעורר הגאולה

כי על כל אלה ראוי לדרוש אליהם פרטי הדברים האלה למנוע העם מכל המעשים המקולקלים האלו וכיצא בהם, אך שתהיה השמחה משוערת במדה ובמשרה לשם שמים בזכרון גבורותיו יתברך להגיד בפני הגדולים עם הקטנים הנסים והפורקן והגבורות אשר גמלנו אליהם מרחם כרוב רחמי וחסדיו אשר בזה שמו הגדול מתעלה בעולם.

והוא סגולה נפלאה לעורר את הרחמים לפני אליהם אבינו אב הרחמן גלות החיל הזה ימים רבים ורעים לישראל אשר אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו ועמו וצאן מרעיתו מוכים ומעונים דווים וסחופים והלעג השאננים הבוז לגאי יונים כי נאמו גוים אבדה תקותם.

אכן בהודות והלל להי אלותיו ונפלאותיו אשר עשה יחד נכמרו רחמי יתברך ויאמר אשרי המלך שמקלסים אותו בביתו כך, ומה לו לאב שהגלה את בניו לבין אומות העולם כבשה אחת בין כמה אריות שואגים לטרף, ובכן ישקיף ירא הי משמים וישב את שבות עמו וירחמיהו, כרועה עדרו ירעה בזרועו יקבץ טלאים מכל העמים אשר נפוצו שמה, ומזה הטעם כל המרבה לספר בניסים הרי זה משובח כי היא תהיה שורש פורה גאולתנו ופדיון נפשינו בגלות החיל הזה כמ"ש פרק ו' דפסח ע"ש.

ימי חנוכה נזכרים ונעשים לתורה יותר משאר ימים

והימים האלה נזכרים ונעשים לתורה ולתעודה יותר משאר הימים אשר אמרו לבטל מישראל תורה ומצוות וגברה הערלה ובטלו ממנו חדש שבת ומילה, ועצום עשה דברו והפר עצתם וקלקל מחשבותם למען לא יכרת בריתו ותורתו מאיתנו וזכרם לא יסוף מזרענו.

'חמדת ימים' למהר"ר בנימין הלוי זצוק"ל

בדרכיהם אתהלך...

הבריחה! (חלק ג')

האימאם נדהם מתגובתו כעס עליו ואמר, יש לך מזל שאין אנשים נוכחים איתנו. המלך צלצל בפעמון ומיד באו ארבעה חיילים והוציאוהו. בעוד מוציאים את הרב יחזקאל מהחדר, הפליט לעברו האימאם, שרעבי, אתה עוד תשמע ממני מחר! ענה לו הרב יחזקאל, הי איתי, מחר אני הולך, אתה לא תראה אותי! אמר לו המלך, אני מכיר אותך, כמו דודך אברהם. השיב הרב, אמור מה שתאמר, ברצון הי אנצל. מיד שמו על רגליו של הרב יחזקאל ארבע אזיקים מסוג ברזל עבה במיוחד ולקחוהו למאסר.

בעוד כבול הרב באזיקים, קיבל עליו תענית. ואז זכר שראה כתוב בשימוש תהילים שיש מזמור המסוגל לרפואה, המתחיל: "למנצח בנגינת על השמינית מזמור לדוד, הי אל באפך תוכיחני ואל בחמתך תייסרני". מיד החל לאמרו ללא הפסקה עד שיענוהו מן השמים. לאחר שאמרו תשע פעמים או יותר, לפתע הרגיש כי האזיקים התפרקו לחתיכות, וגם שתיים עשרה הדלתות שסגרו עליו נפתחו בחוזקה על כדי המים הגדולים שהיו מאחוריהם, והם מנעו מהסוהרים לעבור. הסתכל הרב החוצה ומשראה כי אין איש, התחיל לצאת לאטו החוצה.

צמצוהו לשון

להדליק נר של חנוכה -

כן היא גירסתינו תיבה אחת, וכתב מהריק"ש שכן היא גירסת הגמרא והרי"ף והרמב"ם הובא בשת"ז (סי' תרע"ז סק"ג). וביאור לזה כתב מהרי"ץ בשו"ת פעולת צדיק (ח"ב סי' קמ"ג) שלחנוכה, פירוש - אשר לחנוכה יעו"ש באורד, ואכמ"ל.

המשך
בשבוע הבא
אי"ה בל"ג

לעילוי נשמת
חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי
ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

זכו בשעון יד מחשב / ספר במבצע

'הזמן עובר ואינו חוזר'

התלמידים היקרים

אליסף דחבש נ"י שריה מפעי נ"י

אביתר לזוי נ"י אחיה אברהם נ"י

נתן דוד צוביירי נ"י מיכאל גיסין נ"י

יהיר שיזכו להמשיך

להיות תמיד מן

הראשונים לכל דבר

שבקדושה, אכ"י"ר

התודה והברכה לידידנו היקרים שנותנים ונותנים... ונותנים...

בעלי דפוס שטרן הי"ו יהא רעוא שיראו הצלחה גדולה בכל אשר עושים ויהי ה' במעשי ידיהם

בכל ימי החנוכה חולקו לתלמידים סופגניות וזאת הודות לידידי הת"ת היקרים הי"ה נאור גל, שילה יגאלי, וצביאל סזן הי"ו שרבים מעשיהם הטובים מלפרטם כאן. יהיר כשם ששימוחו את התשב"ר, ישמח ה' אותם ואת ב"ב לעד ולעולמי עד

שמח ומאושר בכפליים היה התלמיד ידידי נהרי נ"י אשר נבחן על כל שמות המסכתות של הששה סדרים אשר מלבד ידיעתו בע"פ את כל שמות המסכתות אלא אף פירותיו קיבל בגמר הבחינה, יהא רעוא שימשיך לעלות ולהתעלות.

נענוג שו מחבצע לימוד ולתפילה מזרדים בשמחה!

שיעור שמש בקרה מתחממים לאורה

הפכת מלא סבא למשפחת סא"ר היקרה לראל הולדת הפת יה"ר שיצבו לטובת כפרון יוסה מרומ אחזק וחת השקט ולאלה אכ"י"ר

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת שם אחד- לשבוע 50 ש"ל. לארבע שבועות 150 ש"ל. לשנה- הודאת קבע של 50 ש"ל למשך שנה. לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

חכמי תימן

הרב סלימאן ב"ר יחיא חבשוש

נולד בצנעא בשנת תרי"ז בערך. תלמיד חכם חשוב, ומראשי הקבלה.

שוקד על הטבת חינוכם של ילדי תימן, והרחבת השכלתם.

היה מגדולי העשירים, וסייע הרבה לעניים וחלשים. חיבר "אשכולות מרורות" - מתלאות יהודי תימן.

חתנו הוא הרב הראשי לתימן

הרב יחיא יצחק הלוי. עליו ראה בספר "משפחות חבשוש".

נפטר שם ב"ד מרחשון תרפ"א.

התודה...

לאישה הנכבדת הנמצאת מאחורי הקלעים ופועלת ללא

הרף ובמסירות רבה מתוך דאגה וארפתיות כאילו אנו

בניה, הלא היא

גברת גמליאל תחי'

על כן תחול

הברכה...

בכל מעשי ידיה ותדאג את

כל בניה ונכדיה וכל יוצאי

הלציה הולכים בדרכי ה',

וצדיקים במעשיהם, ועושים

נחת רוח ליוצרים, אכ"י"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com